

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po dogovoru, sicer pa po 4 kr. vrsta.

Vesna.

Toplota raste, ž njo pa dan
In Vesna gre čez hrib in plan,
Smehljaje se, cvetočih lic,
Uzbujajoč radosti klic,
Daje naravi novo moč
Cvetlice siplje oberoč.
Kjer noga se dotakne tal,
Požene hitro bujna kal,
Kamer oberne svoj obraz
Zasveti se pomladi kras.
Ve gori se zbudi potok,
Zelen je dol, zelen je log:
Po zraku peva tičji roj,
Se ljubi, ženi med seboj.
Na trati, glej, krasotni blesk!
Vijolo snubi tu podlésk —
Tik njega pa žoltí piskač,
I on zaljubljen je snubač!
Nad tolpo teloha, zlatíc
Košáti dren bogat se stríc.
Procvita črni trn in glog

Veselo vriska vse okrog:
Na strehi vrabec: živ, živ, živ!
Vè gozdu tica: piv, piv piv!
Otrók na trati kolospev
Ponavlja na okol odmev.
Na listek seda hrošček zlat,
Blesti metulja se škrlat
Žarečih lic drvi dečak,
Da vjel bi ga v zeleni sák.
Čričí pred luknjo črni mur,
Nad njim se pne nebá azur,
Oglašá z brda se piščal,
Jezéro je bleščeč kristal.
Po reki pluje lahni čoln,
V njem párček mlad ljubezni poln;
Vse dih pomladni je prevzel,
Povsod radost in vrisk vesel,
Ker pestrobojna Vesna spet
Vesoljni zdaj preraja svet:
Zató radost je noč in dan —
Le Mahnič je ko prej — neslan.

Póstni leviti dr. Mahniču.

(Bere „Naroden goriški pohajáč“.)

Dragi moj Tone od Kala! Ker sva že takšna prijateljja, da se drug družega poljubujeva — bodisi v „Rimskem katoliku“ ali v „Brusu“ — morava si danes, ko imava čast skupaj biti, kaj povedati, kaj tacega povedati, da bode zgodovinski kroniki na korist in da bode vsak najino snidenje zmatral, kot snidenje dveh največjih filozofov svetá.

Kdor je v temi, iskati mora luči, da kam z glavo ne zadene ali nosú ne razbije, ker noč ni bila še nikdar dan, in dan tudi ne še noč — vsaj živim ljudém né. Izhod iz teme je: luč in pa dan in — nič družega! Kdor je v zadregi, je baš takó, kakor bi bil v robidji ali v trnji, paziti mu je le na tó, kod izlazi v prvem

slučaji, in v drugem, da si hlač ne raztrže — ali vender boljše je človeku na mehki blazini, kakor v robidji ali trnji, ker trnje ni bilo še nikdar blazina in tudi ne bo. Kdor ni dobre volje, ta je — kisel, kaj ne Tone? Vedel sem, da ti vse veš! Kdor je med ljudmi, ni med živaljo, ali pa lahko med obojim, ker oboje vstvaril je jeden stvarnik in dal prvim — jako dolg razum in drugim — nekoliko krajšega. Jaz in Ti Tone sva med ljudmi — ne, tudi med živalico — jaz mej seljaki, ti mej otročarijo — kjer tudi pišeš svoj korán — pa ker si še mladoleten (?), tvoj nauk v koránu po Mojzesovi postavi nema še veljave, dasi se trudiš v svojem koranu — v „Rimskem Katoliku“ obuditi novo vero, a povem ti, da ne pojde, nikakor ne pojde, ker nisi Mesija, še Mahomed ne, najmanje pa kak prorok, tako ne vdobiš armade.

Še nekaj:

Tisti čas sta po Kristu tudi dva svetnika po božjem navdihnenji prišla v dotiko z narodom, ki je bil obseden od paganskega duhá — in ta je bil mutec. Ko sta svetnika v narodnem duhu pregnala paganskega duhá iz mutčevega žitja, poveličeval je mutec božje delo; hinavski Farizeji so pa kričali: To sta učinila z Belcebubovo oblastjo. To naravno čudesno delo, opravičila sta svetnika pri najvišjej oblasti v Rimu kot božje početje. Vrnila sta se k svoji srečni čredi, očitaje hinavcem, da njuni otroci, Grki, Latinci i. t. d. so jednaka sredstva rabili za izganjanje slabih duhov paganstva.

Naravno logiko je celo žena iz množice blagoslovila rekoč: Blagor telesu, ki je tebe Tone nosilo.

Tedaj jo krene Tone Wiching po logiki Kajfeževi, opiraje se na ljubav narodnosti, da je namreč boljše, ako jeden Metod umrje v ječi, kakor da se ves narod uniči. Secus venient Romani et tollent totam gentem. Slabi proroki so baš nasprotno, pogin naroda doživeli.

Gliha skup štrih, — greh kliče greh, pravi pregovor. Za to se k nesreči pridruži še Judeževa denarna lakomnost in čast rekoč: Čemu ta potrata dišav — kaj mi daste, da vam ga izdam? (slovenski narod). In da se mera hudobije vidno in praktično dopolni, si ti moj Tone po tem sredstvu segnil ter začel glasno upiti: Čemu toliko narodne potrate, da vsak kmet, orač in kovač narodno pisariti zná. Prišel si na dan z „Rimskim Katolikom“ — Judeževu mavho, v katerem dokazuješ v jeziku, v maternem jeziku proste Krašovke da: narodnostna ideja je hudičeva iznajdba. Povej mi, gospod Tone, ali se s tacimi poljubi gospod (slovenski narod) ne izdaja? Tvoj namen je: Kogar poljubim, tega primite. A Tone moj, nič ne bo, ti promineš, a slovenski narod ne! Narodnostna ideja bode živela, na veke živela — a tvoj Katolik — Judeževa mavha — propade. Tako moj Tone od Kala, ali prav za prav iz Kala, sin Kraške burje; plavanje po žabjem kalu, ni pravo niti zdravo. Le vrni se, četudi po rakovo zopet k viru čiste studenčnice, ker kal nič dohrega ne dá.

Makrobiotika.

Drugo poglavje.

(Hrana. — Jongleuri. — Bula. — Repa. — Zelje. — Otroci. — Zima.)

Način podaljšati ali prikrajšati si življenje. Po dr. Vilj. Hufelandu predelal Vinko Lapajne.

(Dalje.)

Hufeland pravi nadalje, da dokler človek živi in jé, ne segnije. Iz tega se lahko izvaja, da kdor dolgo jé, tudi dolgo živi, ali vsaj tako dolgo, dokler je. Logično je torej, da je hrana prvi pogoj dolzega življenja. Drugi pogoj dolzega življenja so tudi zdravi roditelji, in pa taki, ki imajo kaj pod palcem. Jako previdno je toraj izbrati si imovite roditelje; najboljše večkratne milijonarje. Kdor hoče dolgo živeti, mora biti toraj v prvi vrsti dobro rojen in rejen, v drugi vrsti pa ne sme lakote trpeti nikdar pa ne sme kruha jesti s solzami. Sicer pravi Goethe, da človek ki „nie sein Brod mit Thränen ass“, i. t. d. ne dočaka visoke starosti, a tega ne verujem, sicer bi bil on moral umreti že v povojih. Dalje živ človek veliko pozneje zmrzne, nego mrtev in mrtva žival pozneje segnije, kakor živa. Najhujši sovražnik človeštva je torej smrt in žnjo spojena gniloba.

Sovražnik človeštva je tudi mraz. V mrazu se ne razvija nobena stvar radi tega je tudi dokazano, da se redko kdaj rodijo otroci po zimi. V Indiji zakopavajo žonglerje in fakirje žive, za dva tri mesece jih zopet odkopavajo. Mej tem časom so navidezno mrtvi. Ta način ohraniti si zdravje in varovati se bolezni, ne da bi se postaral, je dober, a pri nas teško izpeljiv.

Dobro bi pa le bilo, ko bi se dijak zadnjih 29 dnuj dal zakopati, ko mu nedostaje denarja. Tudi tašče in druge jednake nadležne golazni odkrižal bi se lahko za časno. Ako se hočeš uveriti, da je mraz res hud sovražnik človeku, pojdi v „Franz Josefs Land“, seveda ne na moje troške.

Glavni pogoji življenja so luč, gorkota, zrak in voda. Že za časa Goethejevega bilo je premalo svetlobe, zato vskliknil je naposled on sam: Več luči! Isto tako nedostaje danes še luči, sosebnost sedaj, ko se nam na vsak način usiljuje verska šola, da nam skoro črni pred očmi in ko je plin nekda tako slab, vrhu tega pa na Valvazorjevem trgu črna senca.

V temi ne more se razvijati nobena stvar. To se vidi pri rastlinah, ki poganjajo v temi le tenke, blede vejice, dočim se v svetlobi kaj dobro razvijajo. Čudno ni torej, da so taki temo ljubeči in propovedujoči gospodje tako suhi in blede. V temi raste samo mah in znani Mah — — nič! nič! O tem ne govorim rad.

Drugi zelo važni pogoj je gorkota.

Brez gorkote bi se niti ne mogli ro- in rediti, brez tople zimske suknje prezeba po zimi klerikalec in liberalec, protisemit in — žid. Da je toplota človeku nujno potrebna, vidimo pri speceristih, ki so polni ozeblin, da so njih roke kakor krapi. Gorkoto delimo v stopinje.

Pri zaljubljenih so stopinje gorkote jako nestalne, preminjajo se jako hitro.

Pri prvem poljubu — g. dr. Lampe bi rekel: to je grešno! — skoči od Reaumurja takoj na Fahrenheita, pozneje vskipi do skrajne stopinje, hkratu pa se zniža do ledenega mraza in tedaj prično ločitve zakona. (Glej Beligrad!)

Čudno se mi vidi, da poljubek prouzročuje toliko toplote. Ako stvar resno premišljam, poljubek pač ni nič drugega, nego drganje usnja ob usnje. Tako vsaj trdi nemšk učenjak in on je gotovo dobro znal, sicer bi se tolikrat ne navajal.

Toplota potrebna je celo reklami. Kadar čitam v listih „najtopleje priporočamo“, mislim si: To mora biti kaj posebnega! A premnogokrat se varam. Brez toplote bi ne bilo niti termometra in veliko dvojok na leto menj.

Glavna pogoja sta dalje tudi zrak in voda.

Brez zraka bi ne mogle živeti ribe v vodi in brez vode tiči v zraku. Zraku, vodi in gorkoti pravimo „štirje elementi“. Zahvaljevati se imamo torej jedino elementom, da živimo. Konec elementom bo „zadnji dan“. Več elementov vkupe zovemo baterijo in več baterij kanone. Šolo, v katerej smo se učili o elementih, zvali smo „Elementarschule“.

Iz dosedaj povedanega, razvidno je, da človek ne potrebuje mnogo za življenje. Če ga štirje elementi ne zapusté, živi lahko kakor tica v zraku, ako mu poleg tega ne manjka dobre hrane. Da pa človek ne more živeti brez hrane, dokazal je kmet, ki je vadil kravo, da bi živela brez hrane. Da ni osmi dan poginila, živela bi še lahko tudi deveti dan in tako dalje ad infinitum in problem bil bi rešen.

Tretje poglavje.

(Zalivanje. — Kurja očesa. — Nohti. — Lasje. — Cepljenje. — Gliste. — Hrošči. — Metamarfoza.)

V prvem poglavju povedal sem, da človek, ki hitro živi, hitro usahne. Rastline ravno tako. Jednoletna rastlina živi hitro in usahne v enem letu; dveletna rastlina živi dve leti. Rastlina mora se zalivati.

Taka je tudi s človekom. Človek, ki se ne zaliva, (najbolje je vino) se posuši. V obrezovanju si človek in rastlina nesta jednaka. Človeku nikakor ne hasne, ako se mu porežejo noge in roke, dočim se rastlina obrezana še bolj razvija.

Sicer se pa tudi smejo obrezavati nekatere pritikline človeške, kakor: lasje, nohti, kurja očesa. Zato tudi jude imenujemo „obrezance“, seveda ne zaradi kurjih oces. Trd les pri rastlinah je pogoj daljšemu življenju, nego mehak sočnat les. Človek trdih kostij in trde buče dočaka višjo starost. Da ne dobiš vodene glave „Wasserkopf“, ne pij vode.

Drevesa, ki so cepljena, rodé obilnejši in finejši sad, kakor necepljena. Ako hočemo imeti torej zdrav, inteligenten rod, moramo otroke zgodaj cepiti. Cepi se na tri načine.

Prvi način cepljenja je „cepljenje v glavo“. Začetek je, da se otroku vcepi „Oče naš“ v glavo. Ako se prvi način cepljenja ne prime, tedaj mora se cepiti „na ozadje“ in sicer z leskovo palico. Takim otrokom, katerih se tudi ta cepitev ne prime, pravimo cepci, t e p c i. Tretji način je „cepljenje za kožo“. „Za kožo“ cepijo se kozé.

Iz navedenega je razvidno, da človek, ki hoče dočakati visoko starost, mora:

1. Dobro jesti.
2. Dobro zalivati se.
3. Imeti mora prebrisanu butico.
4. Ne sme mu sape zmanjkati pred 80 leti.

Kakor človek, tako tudi živali dočakajo razne starosti. Muha jednodnevnic živi le jeden dan, slon pa do dvesto let. Toda človek ni nikakor tako utrjen, kakor nekatere živali. Glisto se lahko razseka na več koscev, vender živi; da celó na solnci je lahko spečeš in vržeš v vodo, vender oživi. Kje je človek, ki bi razsekan, spečen in v vodo vržen še živel? Ni ga — umrl bi trojne smrti.

Podobni so nekateri ljudje zeló hrošču. Hrošč se mora trikrat preleviti, predno nas kot hrošč nadleguje.

Taki so nekateri Slovenci Sprva strasten Slovenec, potem začne mu dišati bolj nemški jezik in se prelevi v „pol miša, pol tiča“ in zadnja metamorfoza je strasten nemčur. Še dlje časa rabi „stara devica“, da se prelevi v „staro mater“.

(Dalje prih.)

Pogorelec.

V krčmi smo sedeli in razpravljali vsakdanje dogodke. Kar se vrata odpro in v sobo stopi slabo opravljen prosjak z rudečim nosom in se negotovih korakov približa naši mizi.

„Usmilite se gospodje ubogega pogoreleca za pet ran božjih! Pred dvema tednoma pogorela mi je hiša in vse, kar sem imel“ prosi z milim glasom.

Ali imaš spričevalo, da si zares pogorel? uprašá ga jeden izmej nas.

„Nemam, gospodje, nemam je. Imel sem spričevalo a ko mi je hiša zgorela, zgorelo mi je vse, tudi to spričevalo.“

Galantno.

On. O milostiva, vi ste vsako leto lepša.

Ona. Prosim, prosim, vi mi preveč laskate.

On. Preveč?! No pa dobro. Recimo torej: Vsako drugo leto. „Starmali“.

A. Kaj misliš, kdo je hujši, Ghon ali pa Dumreicher!

B. Vse jeden vrag.

A. Ne boš! To sta dva vraga.

Izpred sodišča.

Predsednik začne obtoženca izpraševati. „Gospod predsednik, oglasi se krivec, jaz protestujem proti sodcem!“

Ali proti jednemu?

Ne gospod, proti vsem.

Zakaj?

Ker so moji sovražniki.

Kako to?

Ker so me že večkrat obsodili.

Iskrice modrosti.

Dokler je človek samec, vedno misli, da mu nedostaja jedne polovice. Ko je pa oženjen, dozdeva se mu, da ima jedno polovico preveč.

Modrijani trde, da je življenje le sen. Marsikdo tega ne umeje, ko se pa oženi mu je pomen kmalu jasen, kajti živi le tedaj dobro, kadar spi.

Teško je iti živ v zemljo, še težje pa mrtev iz nje.

A. Čujem da se ženiš. Ali je to res?

B. Neumnost!

A. To vem, da je neumnost, a vprašam te, je li neumnost istina.

Prepir.

Prepirala sta se nekoč jurist in medicinec, katera veda je stareja: pravništvo ali pa zdravilstvo.

Jurist dejal je: „Moja veda je stareja od tvoje, kajti ko je Kajn ubil svojega brata Abelna, bil je to prvi kriminalni slučaj“.

„Stoj, stoj! odvrne mu hitro medicinec, — moja veda je za veliko let stareja. Ko je Bog ustvaril Adama, izločil je iz njegovega telesa rebro in potem ustvaril Evo. In to, dragi moj, bila je prva kirurški operacija.“

Nezgoda.

Včeraj dopoldne je nadobuden dijak nagloma onemel. Niti glasu ni bilo več iz njega. Seveda, zgodilo se je to pri izpitu.

Gospod Lešnikar.

(Konec.)

Povedati bi mogel še marsikateri slavni čin iz življenja gospoda Lešnikarja, a upam, da bode te po tej črtici sodili, da ni bil Lešnikar navaden človek, temveč, da je razvijal posebne talente. Ker mi bode čast predstaviti Vam še druge junake, pravcate originale, moram skrbeti za to, da se poslovim od gospoda Lešnikarja, kajti Abderiti bi mi utegnili očitati, da gospoda Lešnikarja preveč negujem in postali bi morebiti ljubosumni, ako njemu slučajno več prostora v Vašem listu posvečujem, nego drugim.

Ko sem Vam prvič predstavil tega junaka, povedal sem Vam tudi, da je bil Lešnikar mej drugim tudi prijatelj lepih umetnostij. Hudobni svet je celo trdil, da se bavi s pesništvom. Osobito so mu podtikali Abderiti pesem, s katero se poslavlja od svoje uradniške karijere. Mi sicer ne moremo trditi za trdno, da je ta pesem delo njegove muze; mogoče je vsakako. Ljudsko mnenje mu tudi to slavo pripisuje. Res škoda bi bilo velikanska, ako bi še dalje odtegoval slavnemu občinstvu izredni užitek, ki jim ga bode dalo branje tega pesniškega umotvora. Pisan je sicer v nemškem jeziku, a če jemljemo vse druge njegove krasote v poštev, je ta okolnost jako malenkostna. V Abderi hranijo ta pesniški proizvod v arhivu med najslavnejšimi duševnimi proizvodi, kajti še pozni rodovi naj imajo priliko, baviti se s tem umotvorom, ki se mora po pravici zmatrati za labudje petje abderskega filantropa.

Meni je ta umotvor prišel še sosebnostno ugodno, kajti le tako bi mi bilo mogoče zaključiti to črtico tako častno in dostojno, kakor po pravici zasluhuje gospod Lešnikar, a človek obrača kdo drugi pa obrne.

Janez Krtača.

Kipar in kmet.

Kmet pripelje svojega sinka k kiparju, da bi se pri njem učil.

„Tu ga imate! kaj menite, ali bo za kaj?“ vpraša kmet.

„Seveda bo, če ima glavo!“

„I kaj bi je ne imel, saj sem mu še danes nov klobuk kupil.“

Utrinki.

Nekatere zvezde so od nas tako daleč, da jim niti imena ne vemo.

Na uprašanje, kdo je bil slavnejši vojskovodja Aleksander Veliki, ali pa Napoleon I., je najboljši odgovor: „Res je!“

Znano je, da je dr. Schaffer najboljši govornik, a dr. pl. Schrey je še boljši, mej obema pa je najdaljši dr. Keesbacher, največji pa g. Dornik.

Najtrši les je oni, ki komu na hrbet pade.

Neumnost ima na svetu veliko ulogo, poslanec Dumreicher je temu živa priča.

A. Kaj misliš? Kako je bolje, konfesionalna šola, ali pa konfesijonelna?

B. Najboljši je: Ne!

Od slovenske meje začetkom aprila. (Izv. dop.)

V državnem zboru je v seji dne 27. februarja dejal vitez Javorski mej drugim: „Ljubši nam je kategorični da — ali — ne, kakor pa puhla prijaznost“. To so kratke, a moške besede in vesele bi me, ako so je naši poslanci vestno zapamtili. Ako takó govore Poljaki, ki imajo že toliko, kolikor mi Slovenci najbrže nikoli imeli ne bomo, s koliko večjo pravico donele bi navedene besede iz ust zastopnikov slovenskih? Da, boljši, jaz bi celo rekel, praktičnejši bil bi kategorični „ne“, kakor pa neprestano kimanje in ona usodna prijaznost, ki ni osnovana niti v odnošajih, niti v naših potrebah in opravičenih zahtevah. Da, ali ne, to je pravi „šibolet“, da bomo znali pri čem smo.

Naših poslancev govori v državnem zboru so lepi in dobri, a dozdeva se nam, da govore večinoma skozi okno — v nezjedinjeno Slovenijo. Na Dunaji, v državnem zboru, čuje se pri tacihih prilikah pač par: „Hört! hört!“ ali pa: „So ist es!“, to je pa tudi ves efekt. S stenografičnim zapisnikom zagrebljen je hipni utis vseh teh sicer osnovanih in skrbno opiljenih govorov. Časti vredni poslanci naši nemajo toliko ugleda, da bi vlada uvaževala državnozbornsko delegacijo našo, dobro pa tudi ve, da jej ne treba bati se jih, kajti v odločilnem trenutku povrnili so se še vselej k svoji — stari ljubezni.

Čital sem zelo pazno vse govore, našel v njih mnogo lepega, marsikatero sočno jedrce, bil celo navdušen, kako so govorili o perečih razmerah v starodavnem Korotanu, a opazal sem tudi, da jim nedostaje skupnega, jednotnega programa. Narodno avtonomijo, ki je že 1861. l. bila takorekoč glavna točka programa slovenskega, izbrisali so s svojega programa, ker si mislijo, da jej današnje razmere neso ugodne, in ker si ne upajo, da bi kaj dosegli.

Taki nazori so velika hiba! Dosledni moramo biti v svojih zahtevah! Ako nam sedanji položaj ni prijazen, še ne smemo obupati ter črtati točko za točko s svojega programa in se sukati, kakor petelin na zvoniku. Mi bi morali vender že toliko dozoreti, da bi nam vsem od prvega do zadnjega veljalo načelo, da nam more le narodna avtonomija dati dovolj varstva narodnosti naši. Od tega načela ne smemo popustiti niti za las, tudi tedaj ne, da so nam razmere še neprijazneje, nego so dan danes.

Zelo nemilo zadel me je g. poslanca Šukljeja govor v oni točki, ki terja, da se šolstvo preustroji po načelu — deželne avtonomije. To je vender preveč! Deželnim zborom na Koroškem, Štajerskem, v Istri in Trstu naj dámo še več moči, še več upliva na šolstvo! Kako bi se pač potem borili proti sovražnim nam deželnim večinam? Ali bi to ne bil začetek poginu naših, izven Kranjske živečih bratov? V rečenih kronovinah se itak že sklepa „de nobis sine nobis“, ne da bi se uvaževal naš glas, kaj pa še potem? Deželna avtonomija bila bi prvi žrebelj za krsto narodovo.

Šola je in mora ostati narodova, ker je za narod, ne pa za deželo. To je jedino pravo, vse drugo diši po oportunistu, ki utegae imeti začasne uspehe, stalnih in trajnih pa nikdar ne, kakor deloma že vidimo na Francoskem. Torej še jedenkrat: da, da, ali pa ne, ne! krepko in odločno, to bi meni in veliki večini na roda jedino ugajalo!

A-hacelj: Sta li bila na sv. Jožefa dan v stolni cerkvi?

B-hacelj in *C-hacelj*: Bila sva, bila, še zelo nevoljna sva bila. Propovedovalo se je o sv. Jožefa potrpežljivosti in to jako čudnim načinom.

A-hacelj: Vse vem. No nič zato, verniki so pokazali, da so še bolj potrpežljivi, nego je bil sv. Jožef,

A-hacelj: V Košani imenovali so okrajnega glavarja viteza Schwarza častnim občanom. Zakaj neki?

B-hacelj: Morebiti zaradi drv. Saj znata, kako je v Košani trda za drva in da jih vsako leto mnogo v Postojini ždi.

C-hacelj: Ne boš! Jaz prašal sem pravega Košanca: „Zakaj je bilo to imenovanje?“ Odgovoril mi je: „Ker so gospod župnik tako želeli.“

A-hacelj in *B-hacelj*: Hm, hm!

A-hacelj: Kaj praviš k govoru Korošca Dumreicherja?

B-hacelj: Kaj pravim? Da sem jaz državni poslanec, bi rekel na ves glas: Infolge der Rede des Abgeordneten Dumreicher ist die Welt um eine pyramidale Dummheit reicher geworden.

Ilustrovan donesek „Slovenskemu Pravniku“.

Iz rimskega prava: „Institutiones, quibus modis contrahitur obligatio“ 3. 15:

Contractus consensualis.

Contractus literalis.

Contractus verbalis.

Contractus realis.

Krepek izraz.

O veseljaku Vehi, ki ni mogel vina v čaši trpeti in je v svojem življenji izredno velike božje kapljice popil, dejal je njegov hudomušni prijatelj:

Kadar Veba umrje, bodo še črvi na pokopališči dva dni pijani.

Njegov fidibus.

Z Gorenjskega 31. marca. [Izvirni dopis.] Češki poslanec dr. Gregr hvalil je v državnem zboru novo ljudsko šolo. Branil jo je z njemu lastno zgovornostjo in neovrgljivo logiko pred pogubnimi valovi razsrjenega morja. Zavračal je sumničenja in predbacivanja, ki se podtikajo novi šoli, da vzgoja same brezverne in nravno popačene otroke. Z izgledi iz vsakdanjega življenja je kazal, da se otroci v novi šoli marsikaj učijo, česar se v stari neso. Branil je učiteljstvo pred napadi, da je ono brezbožna in brezvestna drubal. Ni čuda torej, da je bilo učiteljstvo veselo, ker se je dr. Gregr tako pohvalno izrazil o novi šoli, o njenem blagodejnem uspehu mej prostim ljudstvom in o učiteljstvu, in to tembolj ker smo vajeni, da se novi šoli zanikuje vsak uspeh. Ni čuda torej da je Celjsko učiteljsko društvo dalo duška temu veselju in se gospodu poslancu telegrafičnim potom zahvalilo za izvrsten govor. A s tem bil je že ogenj v strehi!

Zakadili so se na slovensko učiteljstvo, proglasili je duševnim revčkom, kateri niti prijateljev (?) od neprijateljev razločevati ne vedo! Učiteljstvo, osobito slovensko, ne sme se ganiti. Revna raja si, pohlevno trpi, če bijejo po tebi, ne zini o zahvali, če kdo pripozna tvoje zasluge!

Vedno tudi trdijo, da slovensko učiteljstvo v cerkvenem sonadzorstvu ne vidi nevarnosti niti za svoj stan, niti za ljudski napredek. Povem vam, da prav melo poznate naše mnenje! Pridite mej nas in povedali vam je bomo prav odkrito.

—e—

Nagib — posledica.

Vsemogočna gospoda Leskovic in Krenner, oziroma kranjska stavbinska družba odpovedala je pri- ljubljenemu g. Trinkerju gostilno pri Maliči.

Kaj menite, zakaj? Kakor se v mestu govori, zato, ker je bil g. Trinker toli predrzen, da si je zgradil svojo hišo, a zgradbe ni izročil stavbinski družbi, ampak zidarskemu mojstru gospodn F. Zupančiču.

Iz nasprotnega ostroga.

Bilo je pri poslednjem Grünfeldovem koncertu v redutni dvorani, ko se je vršil zanimiv dogodek, o katerem hočem pripovedovati.

Grünfeld je pianist druge, recimo rajši, tretje vrste. To ga pa ne ovira, da dobro umeje okoristiti se. Na pomlad prihaja z lastavicami, in v Ljubljani bil je že osemkrat. Dočim so Celovčani s svojo odsotnostjo mu izrecno namignili, „dass das ist nichts“, je v Ljubljani še vedno polna dvorana in kriči se: Hosana sinu Davidovemu!

Vse kar „leze in kar grede“ v svetu nemškutarskem, vse hitelo je v redutno dvorano. Mej mnogimi drugimi bil je tudi g. Müller, urednik Ljubljanskemu je tičnemu „Wochenblattu“, sicer pa veledušni posredovalec za razne dekline, hlapce, kočijaže in strežaje. G. Müller je Nemeč čistokrven, kakor Dummreicher, kar ga pa ne moti, da je včasih za primerno večerjo zagodel tudi „Naprej!“ in „Hej Slovani!“.

Toda ne gledé na vse to, priznavati se mora, da je g. Müller v muziki kos veščaka. Zategatelj ni nič čudnega, da je tudi on prihitel v koncert. Zmatral je to za svojo dolžnost, kajti ocenjevati mu je produkcije v nemškutarskih krogih. Nič hudega sluteč prišel je prav pohlevno v koncertno dvorano in bojda veselil se zopetnega užtka. Pomislil pa nesrečnež ni na znane stike:

„Doch mit des Geschickes Mächten,
Ist kein ew'ger Bund zu flechten
Und das Unglück schreitet schnell“.

Besede „Mächten“ in „flechten“ se sicer ne vežejo pravilno, a nesreča ni izostala. — Jedva bil je v dvorani bil je že vunkaj pozvan in v predsobi ali pa na hodniku zadonéla mu je usodna vest na uho, da ta dan ni smeti brez ustopnice v dvorano.

Kakor kerub s plamečim mečem pred znanim svetopisemskim rajem, tako ognjevit stal je pri blagajnici g. Till.

„Kje imate ustopnico? zarohnel je nad njim.

„Meni, Wochenblattovemu uredniku, je pač treba ni. Saj bodem pisal oceno o koncertu!“ odvrne Müller.

„Kaj še? Oceno pisal bom jaz! Vas tukaj ne treba! odgovori mu Till.

„Prosim! Jaz sem vendar urednik!“ „Vse nič! Ako se ne spravite, poženem Vas po stopnicah!“ bil je neizprosna Tilla odgovor.

In Müller je šel, „Wochenblattov“ urednik moral se je umakniti. Zdaj naj pa še kdo trdi, da nemštvo na Kranjskem ni zatirano, grozno zatirano.

Za g. Müllerja bila je to izvestno velika izguba. Ni mu bilo dano, da bi bil čul zopet jedenkrat svetovno maloznanega Grünfelda, a da je čul samo Tilla.

Sicer pa je bil Grünfeldov koncert izboren, navdušenost pa tolika, da je neka dama — iména ne treba objaviti — izgubila celo svoj „Cul de Paris.“

No, dragocen ni bil, nov tudi ne, a veliko slame bilo je v njem, veliko slame.

Po Darwinovi teoriji.

Telegrami „Brusu“:

Celje: Oj, oj, oj! Prej je bil dvoboj! Sedaj smo volili, po hrbtu dobili.

Okrajni zastop je zdaj „fuč“,
Pod polovnikom naša luč.

Naša trdnjava je pala, ž njo pa vsa „Feucht — fröhlich — beschauliche Seligkeit“.

Celje: „Vahtarica“ piše, da je v teh norčavih časih vse mogoče“, po mojem mnenju pa samo to ne, da bi „Vahtarico“ pamet srečala.

Jurij Podkuri.

Šoštanj. Iz verodostojnega vira se nam javlja, da, ko je dne 26. marca električna iskra na Vransko prinesla vest o zmagi Slovencev v okr. zastop Celjski, je tamošnja sorodkinja nekega znanega „šoterliferanta“ vskliknila: Ježuš, Marija! Kaj bo pa zdaj s šotrom“.

Postojina: Pri nas je vse polno „odprtih pisem“ kakor hroščev v maji. Fekete pa je vedno bolj zaprt, nekda radi tega, ker se je s svojimi sajami preveč na-

mazal. To pa vendar ni oviralo, da ga je počastil Veliki Otok. Seveda pisar, ki ima kot tak 35 gld. na mesec, kot blagajnik nekega fonda pa 40 gld., kaj tacega lahko uprizori.

Novomesto: Naše mesto osvetlilo si je lice. S ponosom lahko trdimo, da je sedaj zares Novo Mesto. Vivat sequens!

Dober svet.

Kako bi se najlože sporazumeli klerikalec, liberalec in socialista, sedeči pri istej mizi?

Ko bi dva molčala, tretji pa poslušal.

Iz Carigrada.

Razkralj Milan vprašal je te dni lastnika hotela, v katerem stanuje: Koliko sem dolžen? „Sire! odvrnil je hotelier, to ve samo Bog!“

Kdo je najsrečnejši vladar na svetu?

Španjski kralj Alfonzek, ker ga kar na rokah nosijo.

Rebus.

JE

2

4

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

P. n. gg. naročnikom!

Prvo izdajo 7. številke zaplenilo je c. kr. državno pravdnštvo. C. kr. deželno predsedstvo dovolilo nam je drugo izdajo s tem pogojem, da se izpusté nastopni članki:

- 1.) Istrske brusijade.
- 2.) Z Iga.
- 3.) Pri odhodu iz Belega grada.
- 4.) Lied vom geblendeten Joško.

Izpustivši te članke priredili smo drugo izdajo, katera pa ima le malo slik, ker je jedna slika bila zaplenjena, a druga se je razbila in je v tem kratkem času ni bilo možno nadomestiti.

Uredništvo „Brusovo“.

Skakalnica.

Prilobčil L. C.

II.

					vra-	gu	de	na						
					a	oso-	čič	žne	sto-	na				
				kdar	skal-	gre-	so-	bre-	sne-	in	jim			
			ti	ne	si-	ste-	be-	gor-	se	vi-	ro-	v		
		ste-	moreš	na	ni-	na	mon	či	na	in	jaz	str-	bu	
me	tre-	skal-	pe-	sta-	val	stal-	na	har	gu	har-	ga-	mor-	mim	
ne	jo	ti	po-	od	to	o-	pe-	me	nem	je	no	ju	ne	
ne	ti	ne	mi	nja	ne	gov-	har	bre-	sr-	jem	vi-	pod	to	
ga-	raz	vkla-	stre-	bre-	vi-	mni-	se	je	ob	ma-	di-	o-	klju-	
	sní	briz-	a	v	za-	so-	ne-	ka-	nem	hni	bu-	va-		
		ob-	pono-	de	duh	pra-	je	ro-	do	lov-	sta-			
			dím	ganja	o-	me-	no	ba	ob	ko				
				se	ní	lov-	ši	v	je					
					se	ste-	gle-	va-						

(Rešitev skakalnice v prihodnjem listu)

A. EBERHART

v „Zvezdi“ št. 6 in na mestnem trgu št. 3

priporoča svojo veliko zalogo vsakovrstnih rokovic, preramnic, ovratnikov, manšet, srajc, kravat, nogovic, telovnikov, predpasnikov, spodnjih kril, robcev, gamašen in drugih jednacih predmetov. (3 3—12)

Albin C. Achtschin,

Gledališke ulice v Ljubljani,

priporoča svoje dobro založeno skladišče

vsakovrstne železnine.

On tudi jedini prodaje (13 3—12)

dinamita in rzstreliva.

MATIJA GERBER

(Josip C. Gerber)

na Kongresnem trgu št. 4 v Ljubljani na Kongresnem trgu št. 4

priporoča dobro oskrbljeno svojo

galanterijsko knjigoveznico,

po kateri je v prijetnem položaji, da more izvrševati solidno delo po najnižjih cenah.

Nadalje priporoča veliko izber svojo

slovenskih in nemških molitvenikov, podob svetnikov, rožnih vencov itd.

šolskega in risarskega orodja

kakor: vsakovrstnih pisank in risank, ki se tu rabijo, risalnih blokov, risarskih desk, risarskih ravnal, jeklenih peres, svinčnikov, črnih, škrlatnih pisalnih tablic, in črtalnikov itd.

Za šolske knjižnjice:

Ivan Tomšič: Knjižnica slovenske mladine, zvezek 1—3 obsegajoč Dragoljubci, Rokodelčič, Sreča v nesreči, in (9 4—6) Markič: Pripovedke za mladino.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Franciskansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njih stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano realno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupce so **oljnat** **barve v ploščevinastih pušicah** (Blechtbüchsen v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (5 7—24)

Cenike na zahtevanje.

P. Kajzel,

trgovec s steklenino i. t. d. v Ljubljani
Stari trg št. 15.

usoja si naznanjati, da popolnoma razprodaja več sto oljnato-barvnih slik različne vrste in velikosti z okvirom in brez okvira. Dalje prodaje tudi cerkvene in salonske lestence (lustre), vse pod tovarniško ceno. (1 4—12)

Konečno priporoča svojo bogato zalogo steklenine, porcelana, beloprstenega blaga, vse po jako nizki ceni ter se priporoča slavnemu občinstvu za mnogobrojni obisk.

Slika Einspielerjeva

v veliki obliki, krasno izdelana dobi se po 50 kr. v

„NARODNI TISKARNI“.

Svojim cenjenim naročnikom in kupovalcem uljudno naznanjam, da sem ostavil svojo dosedanjo

prodajalnico s čevljarskim blagom,

katero sem imel več let in v kateri sem imel vedno največjo izber ter se preselit

v Cetinovičevo hišo na Kongresnem trgu št. 3,

kjer sem otvoril svojo novo prodajalnico.

Zahvaljujoč se najtopleje za do sedaj izkazovano zapanje, prosim uljudno, da mi je še dalje ohranite, ter zagotavljam, da se bom kakor dosedaj prizadeval, da postrežem svojim naročevalcem in kupovalcem v vsakem oziru najreelnejše in kolikor moč po ceni.

(8 4—4)

Z velespoštovanjem

Jarnej Žitnik.

ANTON STACUL,

trgovina z delikatesami in kolonijalnim blagom,

Šelenburgove ulice št. 4 v hiši Šlajmerjevi.

Odrana zaloga vsakovrstnih sirov, kakor: sir Emendolski, Grojer, Parmezanski, Gorgonzola, Strachino, Ajdamski (holandski), Jabljaški (Habacher), sir Ljubljanske mlekarske zadruge, Imperial, Neufchâtel, Roquefort itd.

Zaloga raznih salam: Ljubljanskih, ogerskih, Veroneških, Milanskih, vse iz najboljših tovarov.

Vina v buteljah: avstrijska, ogerska, italijanska, španjska.

Pristni francoski šampanjec iz raznih kletij. Tudi šampanjec Kleinoschegov, vse po najnižji ceni. (16 4—12)

Budejeviško (Budweiser) pivo v steklenicah po $\frac{5}{10}$ litra 11 gl., po $\frac{7}{10}$ litra 15 gl. za sto steklenic. Vse pa v zabojih po petdeset steklenic. Embalaža računani se jako nizko.

Vnanja naročila izvršujejo se točno za gotovo plačo ali pa po poštnem povzetju.